Putovanje

bez povratka

© stock_colors - istockphoto.

WERNER GITT

Putovanje bez povratka

Na zidiću jedne crkve u južnom Tirolu stoje četiri mrtvačke lubanje. Iznad toga visi ploča s natpisom: **«Tko je bio bezumnik? Tko mudrac? Tko prosjak? Tko car?»** U stvarnosti, ništa više nije vidljivo od careve moći i bogatstva. Lubanja prosjaka leži, možda neposredno, pored careve, ali ništa ne svjedoči o njegovom siromaštvu, o njegovoj poderanoj odjeći i praznom želucu koji krči. Mi smo skloni tome da postavimo drugu ploču sa natpisom: **«Kroz smrt postaju svi isti!»** U daljnjem tekstu ćemo ispitati da li je tako nešto opravdano.

Marketinškim trikovima se sve pokušava prilagoditi određenoj grupi kupaca. Sve se radi ciljano. Smrt, naprotiv, ne poznaje određenu grupu. Nitko ju ne može izbjeći. Tom činjenicom su se bavili mnogi; filozofi, pjesnici, političari, sportaši, glumci, nepismeni i nobelovci. No, čini se da su se time ipak najintenzivnije bavili Egipćani. Oni su smrti podigli najveće spomenike na svijetu - piramide u Gizehu. Sva ta ljudska nastojanja je njemački pjesnik Emanuel Geibel kratko i točno obuhvatio u jednoj rečenici: **«Život jest vječna zagonetka; smrt će ostati vječna zagonetka.»**. Iz poduljeg niza nastojanja da se objasni smrt, izdvajamo odgovor evolucijskog učenja:

Smrt kroz evolucijski pogled na svijet

Prema evolucijskom načinu razmišljanja smrt zauzima toliko značajno mjesto, da bez nje, sudeći prema toj teoriji, života na zemlji ne bi ni bilo. To je jasno vidljivo iz četiri osnovna pravila evolucijskog učenja o smrti:

1. smrt – potreban preduvjet evolucije: Carl Friedrich v. Weizsaecker je naglasio: *«Kada individue ne bi umirale, ne bi bilo ni evolucije niti individua sa drugim osobitostima. Smrt individue je preduvjet evolucije».*

2. smrt – izum evolucije: Widmar Tanner, profesor iz Regensburga, kao biolog postavlja opravdano pitanje činjenice postojanja u odnosu na smrt: *«Kada i zašto smrt dolazi u naš svijet kada, zapravo, ne bi morala ni postojati?»* i odgovara na to: *«Proces starenja i dužina života su pojave prilagođavanja koje su se razvile u tijeku evolucije. Izum smrti je znatno ubrzao taj tijek.».* Prema Regensburgu, putem programirane smrti uvijek postoji mogućnost isprobavanja nečeg novog.

3. smrt – tvorac života: Koliko se evolucionistički pogled na svijet razlikuje od biblijskog učenja, očito je u evolucionističkom uzdizanju smrti kao tvorca života. U tom kontekstu izjašnjava se i mikrobiolog Reinhard W. Kapplan tvrdeći da: *„Ugrađeni proces starenja i umiranja je za individuu, posebno ljudsku, pun bola, ali to je cijena da nas je ona kao vrstu uopće mogla stvoriti.»*

4. smrt – apsolutni kraj života: Prema teoriji evolucije život se može obrazložiti samo kao stanje materije u granicama fizike i kemije *(Manfred Eigen)*.

Vidimo da nam evolucija ne može dati zadovoljavajuće obrazloženje o smrti. Kod takve redukcije stvarnosti na isključivo materijalne fenomene ne preostaje mjesta za daljnju egzistenciju života nakon smrti. Čovjek se svodi na biološki stroj, pri čemu se njegov apsolutni kraj izjednačuje umiranjem organizma. U mehanizmu evolucije smrt služi usponu života koji slijedi. Prema tom shvaćanju bi se na vrijednost ljudskog života gledalo samo kao na doprinos u korist evolucije.

Tko nam daje pravi odgovor?

Tko bi nam mogao dati pouzdan odgovor na pitanje koji je smisao smrti i što dolazi nakon nje? Za odgovor na navedena pitanja potreban nam je netko kompetentan, odnosno netko tko ispunjava slijedeća četiri stroga uvjeta, morao bi:

1.) sam proći (kroz) smrt;
2.) se iz smrti vratiti natrag u život;
3.) imati moć nad smrti;
4.) biti apsolutno dostojan povjerenja.

Kada bismo pročešljali svjetsku povijest s namjerom da pronađemo odgovor tko bi mogao ispuniti ta četiri jedinstvena uvjeta, onda nam preostaje samo jedna osoba, a to je Isus Krist:

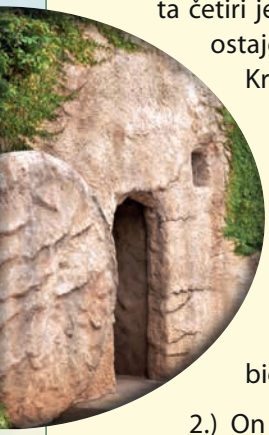

1.) Bio je razapet na križu i umro je pred vratima Jeruzalema. Njegovi su neprijatelji htjeli biti sigurni da je on uistinu mrtav te su mu kopljem proboli bok iz kojega su potekli «krv i voda» (Ev. Po Ivanu 19,34). To je nekada bio znak da je razapeti zaista mrtav.

2.) On je nagovijestio da će treći dan uskrsnuti od mrtvih, što se i dogodilo. Žene su to jutro na dan uskrsnuća bili prvi očevici na grobu. Anđeo im reče: ***«On nije ovdje! Uskrsnuo je!*** (Ev. Po Luki 24,6).

3.) U Novom Zavjetu nalazimo izvješća o tri uskrsnuća iz mrtvih kroz Isusovu punomoć: Lazar u Betaniji (Ev. Po Ivanu 11, 41-45), mladić iz Naina (Ev. Po Luki 7,11-17) i Jairova kćer (Ev. Po Marku 5, 35-43). Inače nitko drugi, osim Isusa, nema punomoć tako jasno zapovjediti smrti.

4.) Samo je **jedan**, koji je mogao reći: ***«Ja sam istina»*** (Ev. Po Ivanu 14,6),hodio zemljom: to je bio Isus. Jedino je On mogao ostati pri svojoj tvrdnji i

suočiti se sa svojim neprijateljima, koji su tražili bilo kakav razlog da mu dokažu i najmanju krivnju.

Sad smo stigli na pravu adresu i došli do izvora istine. Istina je od životne važnosti za našu egzistenciju. Tko bi još svoj život htio graditi na zabludi? Znači, postoji jedan sa potrebnim ovlaštenjima koji nam može dati jasan odgovor. Od njega saznajemo što se sa svakim od nas zbiva neposredno nakon smrti. Isus nam u Evanđelju po Luki 16, 19-31 to pojašnjava na primjeru o dva čovjeka koji su upravo umrli. Jedan poznaje Boga, drugi je živio bez njega. Anđeli su Lazara odnijeli u Abrahamovo krilo i na tom mu je mjestu, koje Isus naziva raj (Ev. Po Luki 23,43), bilo dobro. Drugi, jedan bogataš, nalazi se neposredno nakon smrti u paklu i opisuje svoju užasnu situaciju slijedećim riječima: ***«... jer se strašno mučim u ovom plamenu»*** (Ev. Po Luki 16,24b). Drugim riječima, **smrt, ni u kojem slučaju, ne čini sve istim;** štoviše, možemo reći: Ako već u ovom svijetu postoje masivne razlike; s one druge strane smrtnog zida će između njih zjapiti nepremostivi ponor. Zbog čega je to tako? To se treba iscrpno obrazložiti:

Trostruka smrt

Po vrlo jasnom biblijskom svjedočanstvu ovaj svijet i sve što na njemu živi potekao je iz direktnog čina Božjeg stvaranja. Bila je to gotova i u potpunosti dovršena tvorevina: «I vidje Bog da je dobro». Bog je u suštini ljubav i milosrđe te je tako i sve stvorio kroz svoga graditelja (Izreke 8,30), Gospodina Isusa (Ev. Po Ivanu 1,10: poslanica Kološanima 1,16). I u činu stvaranja je ostao vjeran svojoj naravi, blagosti, milosrđu i ljubavi. To je jedna u potpunosti drugačija strategija od one evolucijske, koja je označena patnjom i suzama, okrutnošću i smrti. Tko na Boga gleda kao uzročnika evolucije, tj. podmeće mu takve metode stvaranja, prikazuje njegovo biće i njegovu narav u pogrešnom svijetlu. Slijedom

toga možemo zaključiti da je ideja o evoluciji kojom upravlja Bog (tzv. teistička evolucija) u potpunosti neodrživa.

Ali odakle onda potiče smrt, ako nije ni evolucijski faktor niti odgovara Božjoj naravi? Možemo ustanoviti da je smrt sveopća. Svi ljudi umiru; mala djeca kao i starci, ljudi cijenjeni zbog visokog morala kao i lopovi i pljačkaši, vjerni i nevjerni, svi. Za nešto sa tako prodornim učinkom mora isto tako postojati i općeniti uzrok.

Biblija obilježava smrt kao posljedicu ljudskog pada u grijeh. Premda je Bog čovjeka na to upozorio (Postanak 2,17), čovjek je zloupotrijebio povjerenu mu slobodu i zbog toga pao u grijeh. Od tog trenutka je na snagu stupio zakon smrti: ***«jer je plaća grijeha smrt»*** (posl. Rimljanima 6,23).Tako je čovjek došao na put smrti, put koji je u grafici označen debelom crnom crtom. Mogli bi je slikovito nazvati i **vlakom smrti**. Od Adama, koji je odgovoran za to što se smrt uvukla u Božju tvorevinu (1. Posl. Korinćanima 15,22a), pa do danas se cijelo čovječanstvo nalazi u tom strašnom vlaku: ***«Prema tome, kao što po jednom čovjeku uđe grijeh u svijet a po grijehu smrt, tako smrt prijeđe na sve ljude, jer svi sagriješiše»*** (Posl. Rimljanima 5,12). To bi značilo da je smrt prije pada u grijeh bila nepoznata u cijelom stvaranju.

Kada Biblija govori o smrti, ni u kojem slučaju ne misli na prestanak postojanja. Biblijska definicija smrti je «biti odvojen od...». Budući da pad u grijeh označava trostruku smrt (vidi grafiku), tako postoji i trostruka odvojenost:

1. Duhovna smrt: U trenutku pada u grijeh čovjek je pao u «duhovnu smrt», znači da je s time bio odvojen od zajedništva s Bogom. U tom stanju se nalaze svi ljudi koji ne vjeruju u svog stvoritelja. Oni sebično određuju način svog života i popuštaju strastima i zavodljivostima grijeha. Žive

svoj život kao da Bog i ne postoji. Nemaju osobnu vezu s Isusom Kristom i odbacuju biblijsku poruku. U Božjim su očima duhovno mrtvi, iako tjelesno mogu biti u vrlo dobroj formi.

2. Tjelesna smrt: U daljnjem učinku dolazi do tjelesne smrti: ***«ta iz zemlje uzet si bio – prah si, u prah ćeš se i vratit»*** (Postanak 3,19). Zbog pada u grijeh je cijelo stvaranje podložno prolaznosti.

3. Vječna smrt: Posljednja stanica tog vlaka smrti je vječna smrt. Ali tamo ljudska egzistencija neće biti ugašena (Ev. po luki 16,19-31). To je situacija konačne odvojenosti od Boga. Božji gnjev ostaje nad njom, kao što stoji zapisano: ***«... jer kao što su nepokornošću jednoga čovjeka svi postali grešnici»*** (posl. Rimljanima 5,18). Isus opisuje to mjesto propasti kao pakao, kao najužasnije prebivalište uopće. Tamo se vatra ***«ne gasi»*** (Ev. Po Marku 9,43 & 45) i ***«gori vječno»*** (Ev. Po Mateju 25,41), ***«... ondje će nastati plač i škrgut zuba»*** (Ev. Po Luki 13,28). To je jedno jezivo mjesto ***«... gdje njihov crv ne umire i oganj se ne gasi»*** (Ev. Po Marku 9,48), mjesto ***«vječne propasti»*** (2. posl. Solunjanima 1,9).

Kako gleda Bog na naše srljanje u propast?

Bog, zbog svoje neograničene samilosti i svoje ljubavi prema nama, daje Svoga Sina na križ i tako ostvaruje jedinstveno djelo spasenja. Isusove riječi «svršeno je!» označavaju slikovito dovršenje **vlaka života**. Bog se izjasnio da je njegova volja za nas (npr. 1. posl. Timoteju 2,4), da budemo spašeni od vječnog pakla – ili, slikovito rečeno, da se iskrcamo iz jurećeg vlaka smrti. Pozvani smo da uđemo kroz uska vrata koja vode k nebu (Ev. Po Mateju 7,13a + 14). Prema zapisima iz Biblije se spašavamo jedino kroz Isusa. On je taj jedini put spasenja. Ako uđemo u vlak života, dolazimo na odredište koje se naziva vječni život.

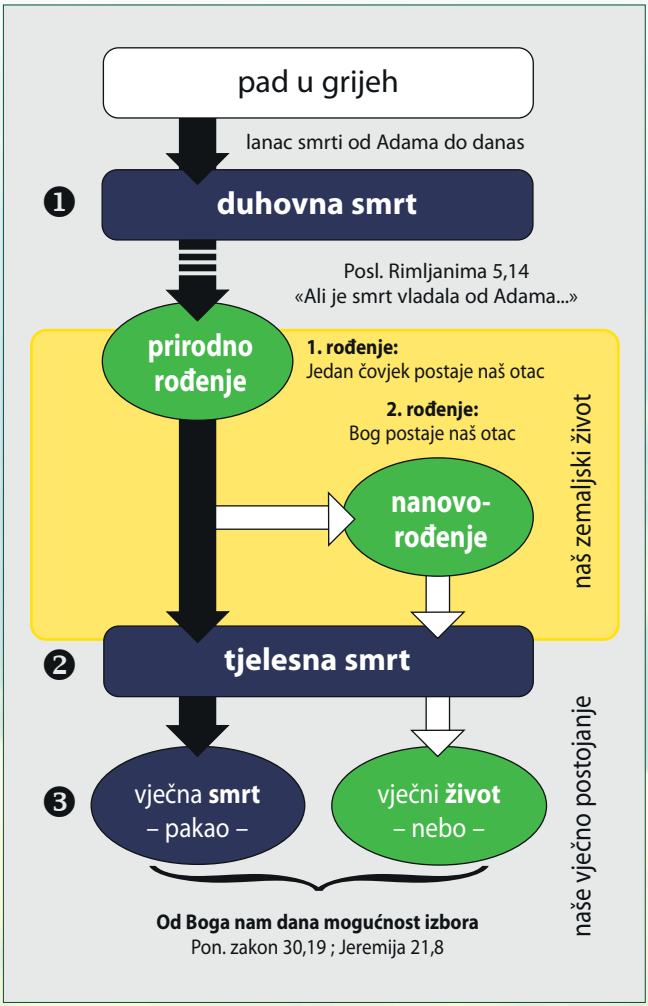

Ta zamjena vlakova se događa kada se obratimo Isusu, priznamo Mu naš stari grešni život, molimo Ga za oprost i prihvatimo Ga kao spasitelja. Kroz to u Božjim očima postajemo novo stvorenje. Oprost, koji je na poklon, može svatko prihvatiti, samo ako to želi. Za to što nam se kroz milost nudi kao poklon, Bog je platio neizmjernu cijenu - žrtvovao je Svog Sina. Tko prihvati Božju ponudu, pravi odlučujući korak, koji mu donosi vječni život (Ev. Po Ivanu 5,24). Ljudima se ta prilika nudi samo u ovozemaljskom životu.

Put k životu

Nakon jednog predavanja jedan je mladić došao na razgovor. Pitao sam ga: «Gdje se nalaziš?» Odgovorio je kratko: «Stojim na željezničkoj stanici!». Prepoznao je nešto bitno, a to je da se vlak smrti mora pod hitno napustiti. Njegovo pitanje je bilo: «Kako se sada popeti u vlak života?» Dopustio je da mu se objasni put i sad se vozi radosno k najboljem cilju.

Bog nije samo Bog gnjeva prema grijehu, nego je također i Bog ljubavi prema grešniku. Ako se danas popnemo u vlak Života, onda smo time rezervirali lijepo mjesto koje se zove nebo. U 1. poslanici Korinćanima 2,9 o nebu stoji zapisano: ***«Ono što oko nije vidjelo, što uho nije čulo, na što ljudsko srce nije ni pomislilo: to je Bog pripravio onima koji ga ljube.»*** Bog je nama, kao bićima sa slobodnom voljom, prepustio da se odlučimo kojim putem želimo krenuti: ***«... pred vas stavljam : život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Život dakle biraj...»*** (Ponovljeni zakon 30,19). Ovdje još jednom postaje jasno da je Božja volja usmjerena na život. Iz grafike možemo jednostavno uočiti:

> «Ako si samo **jednom rođen** (prirodno, tjelesno rođenje), onda **umireš dva puta** (prvo tjelesna, a onda vječna smrt);
> ali ako si **dva puta rođen** (prirodno, tjelesno rođenje i ponovno rođenje u Kristu), onda **umireš samo jednom** (tjelesna smrt)!»

Vjera u Božjeg Sina oslobađa od prokletstva osude i donosi sigurnost vječnog života: ***«Tko sluša moju riječ i vjeruje onomu koji me posla, ima vječni život. On ne dolazi na sud, već je prešao iz (duhovne) smrti u (vječni) život.»*** (Ev. Po Ivanu 5,24).

Ako razmislimo o dosegu naše odluke vezane uz našu vjeru, onda istovremeno postaje jasno kakve tragične posljedice teorija evolucije i njeno učenje ostavljaju na njezine sljedbenike. Ona prikriva opa-

snost od vječne smrti i gleda kako ljudi propuštaju ponudu spasenja. Ali, Isus je došao da nas spasi od beskrajnog bezdana i pakla. Obratite se Bogu u molitvi. Na taj način već danas napuštate vlak smrti i penjete se u vlak života. Tu temeljitu promjenu u životu možete početi slijedećom molitvom.

«Gospodine Isuse, shvatio sam svoju fatalnu situaciju. Moj način života se ni u kom slučaju ne slaže s Tvojom Riječi. Sad znam da sjedim u pogrešnom vlaku. Zbog toga sam duboko uzdrman i molim Te usrdno da mi pomogneš. Oprosti mi svu moju krivicu, zbog koje iskreno žalim, i promijeni moj život da mogu čitajući razumjeti Tvoju riječ i prema njoj se ravnati. Uz Tvoju pomoć se sad želim popeti u vlak života i zauvijek biti s Tobom. Prihvaćam Te u svoj život. Budi moj Gospodin i daj mi volju i snagu da Te slijedim. Zahvaljujem Ti od sveg srca što si me oslobodio od mojih grijeha i što se smijem nazvati Božjim djetetom. Amen.»

Direktor i Profesor a.D.
Dr.-Inž. Werner Gitt

Naslov originala: Reise ohne Rückkehr
Internetska stranica autora: www.wernergitt.de
Prijevod sa njemačkog na hrvatski: Radoslav Knežević

Publisher: Bruderhand-Medien
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
Tel.: +49 (0) 51 49 98 91-0, Fax: -19
E-Mail: info@bruderhand.de; Homepage: bruderhand.de

Nr. 127-16 – Kroatisch/Croatian – 3rd edition 2021